

VENDIM
Nr. 52, datë 26.7.2016

NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Sokol Berberi	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“

me sekretare Blerina Basha, në datën 8.6.2016 mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 18 Akti, që u përket palëve:

KËRKUESE: Gjykata e Apelit për Krimet e Rënda

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Kuvendi i Republikës së Shqipërisë, Këshilli i Ministrave, Prokuroria e Përgjithshme.

OBJEKTI: Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë i neneve 13 dhe 14 të Kodit të Procedurës Penale, sipas interpretimit të bërë me vendimin unifikues nr. 2, datë 20.6.2013 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 131/a, 134/1/d dhe 145/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, si dhe neni 68 i ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatorin e çështjes, Gani Dizdari, shqyrtoi dokumentet e paraqitura, vendimin e Gjykatës së Apelit për Krimet e Rënda, me të cilin kërkon shfuqizimin e neneve 13 dhe 14 të Kodit të Procedurës Penale, parashtrimet e Kuvendit dhe të Këshillit të Ministrave që kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Në datën 28.3.2014 Prokuroria pranë Gjykatës për Krime të Rënda ka regjistruar procedimin penal nr. 99 ndaj shtetasve A.N., A.N. dhe T.N. (pjesëtarë të së njëjtës familje) për kryerjen e veprave penale “Vrasje për shkak të marrëdhënieve familjare” të viktimës P.H. dhe “Vrasje për shkak të marrëdhënieve familjare” të shtetasit XH.H., e mbetur në tentativë, parashi-kuara nga nenet 79/c dhe 25 të Kodit Penal (KP).

2. Në përfundim të hetimeve paraprake prokurori ka dërguar për gjykim çështjen penale në ngarkim të shtetasit A.N., ndërsa për shtetasit e tjerë T.N. dhe A.N., me vendimin e datës 26.9.2014, ka vendosur pushimin e hetimeve për shkak të paprovueshmërisë së faktit penal të atribuuar këtyre shtetasve. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim në gjykatë personi i dëmtuar nga vepra penale, shtetasi XH.H.

3. Me vendimin nr. 4, datë 9.4.2015, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka vendosur shfuqizimin e vendimit të prokurorit për pushimin e hetimeve dhe ka urdhëruar vazhdimin e hetimeve për këtë çështje penale. Kundër këtij vendimi prokurori ka paraqitur ankim në Gjykatën e Apelit për Krime të Rënda (gjykata referuese). Kjo e fundit, duke vlerësuar se përmbajtja e neneve 13

dhe 14 të Kodit të Procedurës Penale (KPP) shfaq probleme kushtetutshmërie, si pasojë e interpretimit të bërë me vendimin unifikues nr. 2, datë 20.6.2013 (vendimi nr. 2/2013) të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, me vendimin e datës 25.9.2015 ka pezulluar gjykimin e çështjes nr. 31 akti, datë 29.4.2014 dhe i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) për kontrollin e kushtetutshmërisë së përmbajtjes së këtyre dispozitave.

II

4. **Gjykata referuese** në vendimin e saj për pezullimin e çështjes ka parashtruar këto shkaqe për të mbështetur pretendimin e saj për shfuqizimin e normave të kundërshtuara:

4.1 Kontrolli i vendimmarrjes së prokurorit në përfundim të fazës së hetimeve paraprake, e konkluduar me pushimin e procedimit penal, është në kompetencë ekskluzive të gjykatës për hetimet paraprake. Si pasojë e interpretimit të Kolegjeve të Bashkuara, nenet 13 dhe 14 të KPP-së modifikohen në thelbin e përmbajtjes së tyre, duke “transformuar” gjykatat e parashikuara për gjykimin e çështjes në themel, në gjykata që vlerësojnë edhe vendimmarrjen e prokurorit për pushimin e çështjes penale në përfundim të hetimeve paraprake, pra edhe në kushtet e mosekzistencës së akuzës së çështjes.

4.2 Në kundërshtim me përmbajtjen e dispozitave të kundërshtuara, KPP-ja në të njëjtat dispozita, pra në nenet 13/2/a, 14/2 dhe 278/1/2, parashikon se veprimet e prokurorit gjatë fazës së hetimeve paraprake shqyrtohen nga gjykata e hetimeve paraprake, e cila është e ndryshme nga gjykata që shqyrton çështjen në themel. Vendimi unifikues i Gjykatës së Lartë përligj krijimin *de facto* të një gjykate të ndryshme nga ajo e hetimit paraprak, por të ndryshme edhe nga ajo e gjykimit të akuzës në themel, duke anashkaluar përmbajtjen e nenit 278/1/2 të KPP-së, pra duke e konsideruar vendimin e pushimit si akt që nuk i përket fazës së hetimeve paraprake, pra jashtë kompetencës së shqyrtimit nga gjyqtari për hetimet paraprake.

4.3 Përmbajtja e neneve 13 dhe 14 të KPP-së, pas ndërhyrjes së vendimit unifikues, bie ndesh me kufirin e veprimtarisë së pushtetit gjyqësor, i sanksionuar në nenin 135 të Kushtetutës. Përmbajtja e këtyre dispozitave përligj krijimin e një gjykate *sui generis* të paparashikuar nga sistemi procedural penal shqiptar, në shkelje të përcaktimit kushtetues të nenit 135 të Kushtetutës, sipas të cilit gjykatat krijohen me ligj.

5. Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, parashtroi si më poshtë:

5.1 Gjykata referuese nuk ka parashtruar argumente të mjaftueshme për antikushtetutshmërinë e dispozitave objekt kërkesë. Gjykata e Lartë nëpërmjet vendimit unifikues, ndryshe nga sa pretendon gjykata referuese, nuk e ka modifikuar kuptimin e këtyre dispozitave, por ka përcaktuar se cila është gjykata kompetente për shqyrtimin e vendimit të pushimit të hetimeve. Kjo gjë është tërësisht në juridiksionin dhe rolin e Gjykatës së Lartë. Fakti që gjykata referuese ka mendim të ndryshëm për zgjidhjen që i ka dhënë Gjykata e Lartë çështjes së ankimit ndaj vendimit të pushimit, nuk do të thotë se dispozitat e neneve 13 dhe 14 të KPP-së janë antikushtetuese.

5.2 Parashikimi i dispozitave të nenit 13 dhe 14 të KPP-së, sipas interpretimit të bërë nga vendimi unifikues i Gjykatës së Lartë, është konform me Kushtetutën dhe me procesin e rregullt ligjor, pasi i garanton të pandehurit shqyrtimin e ankimit nga një gjykatë e caktuar me ligj, sipas standardit të vendosur nga GJEDNJ-ja dhe Gjykata Kushtetuese. Shqyrtimi i ankesave ndaj vendimit të pushimit nuk e cenon përbërjen e gjykatës së themelit në raport me funksionin e saj kushtetues në realizimin e dhënies së drejtësisë, pasi ky koncept nuk përfshin vetëm gjykimin në themel të akuzës, por edhe vlerësimin nëse gjatë dhënies së vendimit të pushimit prokurori u është përmbajtur kritereve ligjore.

6. Subjekti i interesuar, Kuvendi, në parashtrimet me shkrim drejtuar Gjykatës ka prapësuar sa vijon:

6.1 Gjykata referuese nuk legjitimohet *ratione materiae*, pasi pretendimet e ngritura prej saj janë të pabazuara dhe nuk e pengojnë atë të vendosë për çështjen, si kusht paraprak për vënien në lëvizje të Gjykatës Kushtetuese për kontrollin e kushtetutshmërisë së një norme ligjore.

6.2 Gjithashtu, argumenti i gjykatës referuese nuk qëndron as në themel, pasi kontrolli i ligjshmërisë së vendimit të prokurorit, i cili në funksion të tij kushtetues ka ndjekjen penale e jo dhënien e drejtësisë, duhet të bëhet nga gjykata. Gjykimi i ankimit të çështjes duhet t'u nënshtrohet rregullave të gjykimit që parashikojnë përbërjen e trupit gjykues sipas nenit 13/3 të KPP-së për gjykimin në shkallë të parë dhe rregullave të parashikuara në nenin 14 të KPP-së për gjykimin në apel.

6.3 Ndryshe nga sa parashtron gjykata referuese, vendimi unifikues i Gjykatës së Lartë nr. 2/2013 nuk ka ndryshuar kuptimin e dispozitave procedurale penale, ky është thjesht perceptim i gabuar i gjykatës referuese. Përkundrazi, ky vendim përjashton mundësinë që kontrolli i vendimeve të pushimit të prokurorisë të realizohet nga gjyqtari që shqyrton kërkesat mbi hetimin paraprak.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e gjykatës referuese

7. Gjikata çmon të ndalet fillimisht në çështjen e legjitimitimit të gjykatës referuese, i vënë në dyshim nga subjektet e interesuara, Këshilli i Ministrave dhe Kuvendi. Sipas këtyre subjekteve, gjykata referuese nuk legjitimohet t'i drejtohet kësaj Gjykate, pasi ajo nuk ka dhënë argumente të mjaftueshme dhe bindëse për papajtueshmërinë me Kushtetutën të neneve 13 dhe 14 të KPP-së, si dhe nuk ka vlerësuar siç duhet kriterin e lidhjes së drejtpërdrejt që duhet të ekzistojë mes vlerësimit të kushtetutshmërisë së normës ligjore që duhet të zbatohet gjatë gjykimit të çështjes dhe zgjidhjes së saj nga gjykata referuese.

8. Neni 145/2 i Kushtetutës u njeh të drejtën gjyqtarëve që në çdo fazë të gjykimit, kur ata çmojnë se ligjet vijnë në kundërshtim me Kushtetutën, të mos i zbatojnë ato, duke vendosur pezullimin e çështjes dhe dërgimin e saj Gjykatës Kushtetuese. Përmbajtja e kësaj dispozite ka të bëjë me kontrollin kushtetues të ligjeve të realizuar nga kjo Gjykatë, por që për iniciues ka gjykatat e sistemit të zakonshëm, të cilat pezullojnë gjykimin kur gjatë shqyrtimit të një çështjeje gjyqësore ende të pazgjidhur, përfundimi i së cilës varet nga ligji konkret, çmojnë se ligji nuk është i pajtueshëm me Kushtetutën.

9. Gjikata ka theksuar se përpara marrjes së vendimit të pezullimit të çështjes, gjykata referuese duhet të konkludojë se gjykimi që ka nisur nuk mund të përfundojë pa i dhënë përgjigje çështjes së kushtetutshmërisë së ligjit nga ana e Gjykatës Kushtetuese. Në këtë kuptim kërkohet një raport i domosdoshëm midis vendimit të Gjykatës (zgjidhjes së çështjes së kushtetutshmërisë) dhe zgjidhjes së çështjes konkrete nga gjykata referuese. Po ashtu, gjykata referuese, në zbatim të parimit të kushtetutshmërisë, përpara se t'i drejtohet Gjykatës duhet të bëjë të gjitha përpjekjet për ta interpretuar ligjin e zbatueshëm në përputhje me Kushtetutën. Është detyrim i gjykatës referuese të zgjidhë dyshimet interpretative, duke i dhënë normës së zbatueshme një interpretim që përputhet me parimet kushtetuese. Në këto kushte, gjyqtari referues është i detyruar të zbatohet, midis interpretimeve të ndryshme të mundshme, atë që konsiderohet se përputhet me parimin kushtetues, që në të kundërt do të cenohej. Vetëm në rast se gjyqtari vlerëson se të gjitha interpretimet e mundshme bien në kundërshtim me Kushtetutën, atëherë ai duhet t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese duke kërkuar kontrollin e kushtetutshmërisë së normës të individualizuar si e zbatueshme në rastin konkret (*shih vendimet nr. 55 datë 21.7.2015; nr. 9, datë 26.2.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Gjikata, bazuar në nenin 145/2 të Kushtetutës, i konkretizuar në nenin 68 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", ka vlerësuar se që të legjitimohet gjykata referuese për iniciimin e kontrollit incidental të normës ligjore për papajtueshmëri me Kushtetutën, duhet që gjatë procesit gjyqësor: i) të ketë përcaktuar/identifikuar ligjin që do të zbatohet për zgjidhjen e çështjes konkrete; ii) të parashtojë arsye serioze për antikushtetutshmërinë e këtij ligji, duke referuar në normat ose parimet konkrete të Kushtetutës; iii) të ketë krijuar bindjen se gjykimi nga ajo nuk mund të përfundojë në mënyrë të pavarur nga gjykimi në Gjykatën Kushtetuese; iv) të ketë hetuar nëse ka dispozita të tjera për të zgjidhur çështjen në gjykim dhe, nëse arrin në konkluzionin se ky është ligji i vetëm të cilit duhet t'i

referohet për zgjidhjen e çështjes, të bëjë të gjitha përpjekjet për ta interpretuar atë në përputhje me Kushtetutën (*shih vendimin nr. 26, datë 22.5.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Gjykata ka theksuar se objekti dhe shkaqet e kërkesës me të cilat ngrihet çështja e kushtetueshmërisë përbëjnë thelbin (*thema decidendum*) e gjykimit kushtetues. Në këtë kuptim, në objekt të kërkesës gjykata referuese ka kërkuar shfuqizimin si jokushtetuese të neneve 13 dhe 14 të KPP-së, si pasojë e përmbajtjes së tyre pas interpretimit që u kanë bërë Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë në vendimin unifikues nr. 2/2013. Referuar shkaqeve në të cilat bazohet vendimi i gjykatës referuese, ky interpretim i bërë nga Gjykata e Lartë bie ndesh me nenin 278 të KPP-së, sepse e konsideron vendimin e pushimit të procedimit penal si akt të marrë jashtë fazës së hetimeve paraprake. Sipas gjykatës referuese interpretimi i bërë nga Gjykata e Lartë nuk është në pajtim as me nenin 141/2 të Kushtetues, që i jep të drejtën Gjykatës së Lartë të unifikojë praktikën gjyqësore, si dhe me nenin 135 të Kushtetutës, sipas të cilit gjykatat krijohen me ligj, pasi me interpretimin e saj Gjykata e Lartë ka krijuar një gjykatë të re të ndryshme nga ajo e hetimeve paraprake dhe nga gjykata e gjykimit të themelit.

12. Neni 13 i KPP-së parashikon: “*Gjykatat e rretheve gjyqësore gjykojnë me një gjyqtar veprat penale, për të cilat parashikohet dënim me gjobë ose me burgim në maksimum jo më shumë se 7 vjet. Veprat e tjera penale gjykohen me trup gjykues të përbërë nga tre gjyqtarë. Gjykatat për krimet e rënda gjykojnë me trup gjykues të përbërë nga pesë gjyqtarë, me përjashtim të kërkesave të parashikuara në pikën 2 të këtij neni, që shqyrtohen nga një gjyqtar.*”. Kurse neni 14 i KPP-së parashikon: “*Gjykatat e apelit shqyrtojnë në shkallë të dytë, me trup gjykues të përbërë nga tre gjyqtarë, çështjet e gjykuara nga gjykatat e rretheve gjyqësore. Gjykata e apelit për krimet e rënda shqyrton në shkallë të dytë, me trup gjykues të përbërë nga pesë gjyqtarë, çështjet e gjykuara nga gjykata për krimet e rënda. Gjykimet për kërkesat e parashikuara në pikën 2 të nenit 13 shqyrtohen me trup gjykues të përbërë nga tre gjyqtarë.*”.

13. Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë në vendimin unifikues nr. 2/2013, në lidhje me çështjen e tretë për unifikim, që i referohet pyetjes: “*Cila është gjykata që do të gjykojë kundërshtimin e vendimit të pushimit, gjyqtari i vetëm, apo trupi gjykues prej tre gjyqtarësh, apo gjyqtari që shqyrton kërkesat gjatë hetimeve paraprake?*”, ka arsyetuar sa vijon: “*Sa i takon caktimit të gjykatës kompetente, në dispozitat referuese të shqyrtimit të ankimit kundër vendimit të pushimit (neni 329 i KPP-së) parashikohet se ankimi bëhet në gjykatën e rrethit gjyqësor dhe se kundër këtij vendimi ankimi bëhet në gjykatën e apelit. Kurse, duke iu referuar dispozitës procedurale penale që bën fjalë për gjykatën kompetente në fazën e hetimeve paraprake (neni 278 i KPP-së), konstatohet se gjyqtarit për hetimet paraprake i përket vetëm gjykimi i kërkesave të palëve pjesëmarrëse “gjatë hetimeve paraprake”, pra jo i akteve që jepen pas përfundimit të kësaj faze. Vendimi i pushimit apo ai i dërgimit në gjykim janë akte të dala pas përfundimit të fazës së hetimeve paraprake...Sipas nenit 15, pika 2 të KPP-së, duke e trajtuar vendimin e pushimit të çështjes si një vendim quasi gjyqësor, që ka të bëjë me dhënien e drejtësisë, dhe për arsye paanshmërie, kontrolli i vendimit të pushimit të çështjes nuk mund të bëhet nga i njëjti gjyqtar i hetimeve paraprake, i cili ka kontrolluar edhe veprime të tjera gjatë hetimeve paraprake, por nga gjykata e themelit. Sa më sipër, gjykimi i ankimit kundër pushimit të çështjes duhet t’u nënshtrohet rregullave të gjykimit që parashikojnë përbërjen e trupit gjykues, sipas nenit 13, pika 3 të KPP-së për gjykimin në shkallë të parë dhe sipas rregullave të përcaktuara në nenin 14 të KPP-së për gjykimin në apel.*”.

14. Gjykata vëren se gjykata referuese kundërshton mënyrën se si Gjykata e Lartë ka interpretuar në vendimin unifikues përmbajtjen e neneve 13 dhe 14 të KPP-së dhe kërkon shfuqizimin e këtyre të fundit, pasi zbatimi i tyre sipas kuptimit të dhënë nga ai vendim unifikues nuk është në pajtim me Kushtetutën. Pra, edhe pse *de jure* në objektin e kërkesës gjykata referuese kërkon shfuqizim të normës ligjore - konkretisht nenet 13 dhe 14 të KPP-së - *de facto* argumentet i ka të orientuara vetëm mbi vendimin unifikues nr. 2/2013 të Gjykatës së Lartë.

15. Gjykata ka theksuar se sipas interpretimit literal që i bëhet nenit 145/2 të Kushtetutës, çështja e kushtetutshmërisë që i nënshtrohet gjykimit kushtetues gjatë kontrollit incidental ka si objekt një ligj, të cilin gjykata referuese e konsideron si të vesuar nga pikëpamja kushtetuese. Objekt i gjykimit kushtetues, në rastet kur kemi të bëjmë me një kërkesë në rrugë incidentale, është norma, pra rregullimi juridik. Prandaj, gjykata gjykon mbi normën dhe shprehet mbi dispozitën që është parashikimi tekstual/gjuhësor i normës. Dispozita përbën mjetin e

nevojshëm të aksesit të normës në gjykimin e gjykatës, gjykim i cili zhvillohet mbi normën, duke e krahasuar atë me përmbajtjen e parimeve dhe të standardeve kushtetuese. Kushtetuta i ka dhënë Gjykatës së Lartë autoritetin të njësojë ose ndryshojë praktikën gjyqësore, pra të mbajë qëndrime në çështje të veçanta, me qëllim njësimin ose ndryshimin e praktikës gjyqësore. Ky funksion ushtrohet nga Gjykata e Lartë duke tërhequr për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara çështje të caktuara. Sa më sipër vjen si pasojë e pozicionit të saj si organi më i lartë i sistemit gjyqësor dhe lidhet me funksionin e përgjithshëm të saj për të siguruar uniformitetin e interpretimit të normave ligjore nga ana e gjyqtarëve të zakonshëm, përmes përcaktimit të linjave të interpretimit të cilave gjyqtarët duhet t'u përmbahen. Përfundimet në të cilat arrin Gjykata e Lartë nuk vlenë vetëm për rastin konkret të zgjidhur prej saj, por për të gjitha rastet e ngjashme për gjykatat e tjera ose vetë kolegjet e thjeshta të asaj gjykate. Barazia në të drejta, mes të tjerash, përcakton edhe detyrimin për vendimmarrje të njëjtë dhe të qëndrueshme në çështje të ngjashme nga gjykatat e zakonshme [...]. Qëllimi i Gjykatës nuk është të vërë në diskutim vlerën që kanë vendimet unifikuese të Gjykatës së Lartë në rendin juridik dhe as detyrimin ligjor që kanë gjykatat më të ulëta që të marrin parasysh dhe zbatojnë në çështje analoge zgjidhjet e dhëna në këto vendime (*shih vendimin nr. 26, datë 22.5.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Gjykata ka theksuar se në vlerësimin e kushtetutshmërisë së ligjeve ajo nisët nga prezumimi i pajtueshmërisë së tyre me Kushtetutën. Kjo do të thotë se lidhur me antikushtetutshmërinë e pretenduar duhet të parashtrihen argumente bindëse për t'i dhënë mundësi kësaj Gjykate të vlerësojë nëse zgjidhjet ligjore të zbatuara shkelin normat dhe vlerat kushtetuese (*shih vendimin nr. 5, datë 5.2.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata referuese nuk jep argumente të qarta dhe të mjaftueshme për shfuqizimin e dy dispozitave të KPP-së, të cilat Gjykata i vlerëson si dispozita parimore që përcaktojnë juridiksionin dhe kompetencën e gjykatave të krimeve të rënda, të shkallë së parë dhe të apelit. Për këtë arsye ato dispozita gjenden në Pjesën e Parë dhe Kreun e Parë të KPP-së. Pra, gjykata referuese kundërshton juridiksionin e gjykatave dhe kompetencën e tyre bazuar vetëm mbi argumentin se këto dy dispozita bien ndesh me një dispozitë tjetër të KPP-së, nenin 278 të KPP-së, i cili gjendet në Pjesën me titull "*Hetimet paraprake*", që lidhet specifikisht me fazën e hetimeve, ndërkohë që gjykatat e kanë të përcaktuar juridiksionin e tyre për të gjitha rastet e parashikuara në KPP-së. Gjykata rithekson se shqyrtimi i përputhjes së dispozitave ligjore me njëra-tjetrën nuk është në funksionin e Gjykatës Kushtetuese, sipas jurisprudencës së konsoliduar të saj.

17. Nisur nga sa më lart, Gjykata vlerëson se gjykata referuese nuk ka arritur të japë argumente të nivelit kushtetues se si preken parimet ose standardet kushtetuese drejtpërdrejt nga përmbajtja e neneve 13 dhe 14 të KPP-së, të cilat i kundërshton si antikushtetuese. Në këto kushte, Gjykata çmon se gjykata referuese nuk plotëson kriteret e legjitimitit, në kuptim të nenit 145/2 të Kushtetutës dhe nenit 68 e në vijim të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë".

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/a, 134/1/d dhe 145/2 të Kushtetutës, si dhe të neneve 68 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", njëzëri,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Besnik Imeraj, Fatmir Hoxha, Vitore Tusha, Gani Dizdari, Fatos Lulo